

Saša Pavček

Al' en al' dva?

monokomedija

Ali ima vročkrven primorski oštir Alen samo privid ali v resnici brata dvojčka? Ker njuna starša med otrokoma nista hotela delati razlik, sta jima dala enako ime: Alen in Alen. Ko sta bila dečka še majhna, sta se starša ločila, vsak je vzel svojega: mama je z njim odšla na delo v Nemčijo, oče pa je ostal doma. Sina je vzgojil v podjetnega gostilničarja, ki je energično prevzel domačo gostilno in kmetijo. Medtem je njegov dvojček v tujini raje čakal in sanjal. Potem pa ... en sam oglas vse postavi na glavo.

Al' en al' dva? je veseloigra o človeku, ki svojstveno doživlja krizo identitete; glavni junak je nenadoma soočen ne le s svojo senco, marveč z dejstvom, da je on pravzaprav oni drugi in ne on sam. Na tem absurdnem vrtiljaku se vrtita dvojčka Alen in Alen, deloholik in lenuh, vzkipljivec in sanjač. Zdaj sta v sovražnem ljubosumju sprta, zdaj združena v eno. Oba iskalca, zgubljenca, oropanca in osamljenca. Večna otroka, hrepeneča po bratovskem objemu.

ALLEN 1 (oštir): Meni mi je prvo – gost! Ta glavna stvar v življenju je za mene gost. Jest – ta prva stvar, ki videm kašnega, ki pride u moj kmečki turizem Alen, zatu, ki jest se kličem Alen, ne; me veseli poznanje, me dela tista radovednost nutre, kaj, kaj je tu za en človek?! (*Mu uhaja gesta, kot bi prešteval denar.*) In segurno lahko rečem, de stoprocentno zmirem že naprej vem, kdu je kdu, kašen je, kaj bo tel jest in pit. Zato, ki jest, jest dam dosti na ... (*Gesta.*) ku bi reko, na psihologijo uod hrane, a! In, če kašen ne je, rečmo svinjsko, pršuta in tašne bonitete, potem znam, da ma eno blokado, ki mogoče ne bi rad

jel samga sebe. Haha. Ma znam, je nizko, je nizko, sem izpadu prasc jest, ma nisem, ne; ki prasc je najbolj inteligentna žival, a. Kaj je zdej izpadlo, de sem glup? A?! Ne?! Ben, dobro. Samo de ni vit. Ki jest dam dosti na 'videt fajn'. Se rihtam jest, ja. (*Se počese, spravi glavniček v žep.*) Sem kokolo, je res? Ben. Pole, kr ki pride kašna taka, ki so jo same kosti, sej znaste, ki danes morjo bit vse pupce ravne ku šank, ne, in znam že naprej, de ne bo jedla neč, de bo naročila za predjed pol kozarca vode in za glavno pej, kar je ostalo od tistga pol kozarca, alora za ne bit preveč na zgubi, ne, ki finančno je zanjo šik, ma meni mi dela nulo, alora ji rečem: "Bellissima, dejmo nardit tako, de bo prav za oba, lepa moja, ale, dej ti pojej namalo, de se ne boš zgrudla uod svoje lepote, jest pej, de ne bom šel pisat sez rdečo: inkaso – nula." Ah, se damo d'akordo mi dva, zmirej. Ino ponavadi pole zmirej ženske pojejo vsaj pol njoka, ma jest moram računat polno ceno, mi je težko, ma kaj čemo, njok je njok, ne. (*Mu uhaja gesta preštevanja denarja.*) Ja, je sez pravega, ekološkega krompirja, ki pr nas je vse ekološko, še dekoracija! Jest zmerej serviram zraven svinjske pečenke par ščetin uod prasca za informacjo, de jest ne depiliram prascou, ku uni v industriji, a ne! Pr nas je narava tista, ki diktira lepoto! Aja, tudi vc je ekološki. Za ženske je tle – za štalo, moški pej za lipo. Ki lipa je naš simbol in jo je treba zalivat, ji davat eliksir! Ah, jest dam dosti na tradicijo, na nacionalne simbole: lipa, vino, tašne stvari ... (*Deklamira.*) Prjatli spet trte obrodile so vince nam sladko ... Ma, ne, ne obhajamo državnega praznika, sem tel samo nazdravt. Čin. Vino Alen! Sem ga stiskou sam! Je forte dobro vino! Forte! Ma duh uod malisnce in zraven namalo duha uod švica uod uosla. Mm, ah, ku fino je ... (*Nadaljuje z deklamacijo.*) ... vince nam sladko, ki nam oživlja žile ... Eko, videste de jest sem tudi en kos zavednega deklamatorja, a?! Ma, tudi moj oče je bil zaveden, je držal to gostilno in je dal tudi dosti ..., ma forte močno je dal na domoljubje, na lipo, vino ... in zatu je tudi držal isti režim za vc. Eko, se ponavlja vse, je vse življenje en krog, en cel krog, pero jest se čutem, za povedat iskreno, kašnekrat ku pol kroga, taku – ku pol lune, ne; ku de me nekej manjka, ku de ena polovica mene me ni. Bo?! Je rekla ena moja prjatca, ki uona je uno ... psihologo al psihiater, uona pride dostikrat sem, ji forte – močno dopade muj brancin, ha! Je lepa ženska, taku postavna. Aja, držimo tudi prsi uod putke, oblite 'po domače', lahko naročiste. Ben, alora je rekla ta doktorka uod psihe:

DR. PSIHA: Če se ne počutite popolnoma celega, potem gre po vsej verjetnosti za emocionalni manko iz otroštva – odsotnost matere. Enostarševska družina vas je očitno osebnostno indoktrinirala.

ALEN 1: Ma, jest nisem prou seguren zastran tega, je pej živa resnica, de svoje mame nisem nikdar poznal, ma mi ni težko ... sej je dosti drugih žensk na svetu, je res? Pero, ki sem bil mičken, sem prašou očeta, zakaj imajo vsi mame, jest pej ne? Zakaj morem bit glih jest ku en piščanc, ki ga je zvalila žarnica?!

Ma je zmerej molčal ku riba na lešo. Pero, enkrat, se spomnem, pej se mu je zareklo:

OČE: Za mene je ni več. Mi smo se ločili, smo dali na pol vse! Vsak je vzel polovico. Mi nismo delali razlik!

ALEN 1 (*Skomigne.*): Bo?! Nisem nikdar zastopu, kaj na pol, kašneh razlik? Ma nisem tel bezat, ki uon se ga je, če sem ga kej preveč sprašavou zastran mame, rad užlajfal, mu je blo težko, ne. Ma, kaj čemo, meni mi ni blo slabo; je treba zmerej gledat pozitivno. (*Premor.*) Kaj ste taku tiho? Ajeja, kadar ki pridejo kašni Taljani, takrat je kažin, je vse na taužent vatou. Kašenkrat prou morem zakričat: "Silencjo, ki ne čujem, al vre voda al mi šteje kasa!" Ma, nimam jest samo naše, drage domače goste ino Taljane, kakšnekrat pridejo tudi vsi zmešani. Enkrat sem mel en avtobus, jih je blo ... (*Naredi gesto s palci.*), so pršli sez Lipice, sem na kosilo. Sem naredo lepo piščanca al forno, ino, ki so bli različne nacionalnosti, ne, se niso znali neč pogovarjat med sabo, so bli ku eni gluhi krofi. Gluh krof je ena boniteta, špecjaliteta, je krof brez marmelate, lahko naročiste ... Alora, jest pej teh mutasteh gostov nisem mogu gledat, de so sedeli ku ene lemone, ki jest sem za ... uno ... za komunikacije, za se stiskat, ne. Sem prašou Taljana: "In Italia, come parla il polo – piščanc, ne? Kikiriki?" Talijan pej: "Si, kikiriki!" Pole sem reku enmu, ki sem vidu takoj, de je Nemc, ki jest sem tudi en forte močen detektor za nacije, ne, sem mu rekel: "Und aus Dojčland?" "Javol, kikiriki!" "And in Great Britain?" "O yes, kikiriki!" Pole so kikirikali eden čez drugza, sem jim reku: "Eko, videste, de ni potrebe za bit tiho za mizo, se lahko zmenmo v svojeh jezikeh vse!" Pole so bli združeni vsi, so kikirikali ku zlodji! Bi lahko reku, de se je taprvikrat Evropa združla pr mene, tle v gostilni Alen! Viva kikiriki! (*Nazdravi, spije.*) Pole pej, znaste, je bil tudi en Kitajc, al' en uod tisteh, ki gledajo ku riž, ki je tudi, ma še narveč glasno kikirikou, taku ... (*S kazalci potegne očesni vekli.*) tude forte – močno postrani: kikiriki! Sem mu reko, molči, ke boš še skikirikou piščančjo gripo! Je Paulca rekla:

PAVLCA: Alen, ne stuj blokitat Kitajca! Kaj si – rasist?! Se ne sme delat razlik med našme in te remenme! Ne! Krišto buh, nobeneh razlik!

ALEN 1: Aja, Paulca je moja žena, čakte, moment, jo boste spoznali. (*Jo kliče.*) Paulca, Paulca, pridi, je tukej za ene par avtobusov ljudi, ki bi te rado vidlo! Ma, je ni. Zmirej, ki jo kličem, je gluha ku stara raca, kadar pej ne bi tel, ki sem, ku be reko ... v kašnem intimnem momentu sez kašno lepotico, takrat pej prileti ku drek na muho – oprostiste na izrazu, ma kaj, ki takrat zmerej kriči name: Kurbist! ... de sem 'za kurbizem!' ... za 'viva la bigamija!' ... za 'juriš naga ret!' "Ma, ne," rečem, "Paulca, ti slabo videš, ta ženska tle pod mano si ti, moja žena, to telo, ki ležim na njem ... mmm, ke lepo ... je tvoje astralno telo!"

Me gleda debelo sez uočmi ku dva njoka ud češp ... lahko naročiste sez cimetem; ji rečem, Paulci: "Je nova teorija, de nimamo samo enega telesa, tu tle si ti, astralna Paulca. Ne moreš bit ljubosumna sama nase, orko!" Me gleda še bolj belo ku za dva jajca na uko, lahko naročiste, jajca frita so v akciji, ma pole molči moja žena, ki ne ve več neč. Jo fintiram dobro jest, a? Je fajn ta filozofija, de mamu več teles, je res?! In še lahko, de je res, kdu te zna?! Pero, jest nisem za tisto prou bigamijo bigamijo, ne! Za postrani kdaj, če glih pride prilika, se ne branim, ma, nisem za 'viva la bigamija', sem več za 'viva murke'. Tudi moj oče, bog mu dej mira, je bil tak. Ja, kašnekrat se je šou planinca ... ga ni blo ene par dni domov, pole pej se je prklatu, ma je mel slabo vest, ki me je pustu samga ..., samga sez gosti, ino za jih fintirat, je pršel za šank kr sez derezami, je rekel, de je blo vse zameteno snega in ni mogel prit prej, ma jest sem znou, de je šel sez kakšno žensko na lepše, gor na planince ... Ah, kašnekrat se je prou vidlo, de je bil ..., ku be reko, de se je invulvirou, de se je zaljubo, ne; je pršou domov ves drug, forte vesel, je že od daleč klicou: "Viva murke!" Mi je zmiraj prinesel kakšno značko in gor je bila tašna lepa murka. *(Pokaže značko.)* Eko, je ena lepota to? Jest jih kolekcioniram, značke. Tu je zame prava likovna umetnost! Je izpoved, ki je plava murka in je narodno zavedno, ki je gor naš Triglav, ki je za nas Slovence ta glavni špič! *(Nazdravi.)* Viva murke! *(Spije, ponovi gesto preštevanja denarja.)* Ne stujte mislit, de meni je za to ... *(Ponovi gesto.)* Ne, jest imam tašen tik, znaste. Ku kašni, ki delajo to ... *(Pokaže smešen tik.)*, ma meni pej je udarilo na prste. Ma je dosti te bolezniz zdej, je prou epidemija! Alora, lahko de je epidemija uod šoldov, ma sem stoprocenten, de epidemije uod piščancou pri Alen ni! Sem vsenako blokirou Kitajca, sem mu deklamirou: "Slovenec, tvoja žemlja je zdrava!" Ma, kaj sem reko – žemlja? Oprostiste, sem se pomotu, zemlja! Gruda slovenska, se zastope! Pero, zastran žemlje, po isti ceni držimo tudi kajzarce in bombete. Ben, sem zablokiral Kitajca, sem mu dal pit šnopca Alen, ki sem ga žgal sam, in taku ste stoprocentno varni, smo varni vsi! Ki varnost danes je glavna stvar ... *(Zazvoni telefon.)* Gostilna – kmečki turizem Alen. Kdu ste? Alen Pauc? Bo?! Ma je pomota, Alen Pauc sem jest, orko! Dejte mir že enkrat! Ma, kaj me kličeste ino mi razbivaste škatle?! Zastopiste? Ne? Mi razbivaste balinčke, orko! Se zastopu zdej? *(Občinstvu.)* Je ena mona uod enga, ki me kliče, de je uon Alen Pauc. Ma ke mona – Alen Pauc! Bo!? Ma, ni važno! Je važen gost, ta tle pej ni neč, neč družga ku en njok. Njok. Pestmo stat, meni je gost ... *(momlja, govori zelo hitro, ker to informacijo pove večkrat ...)*, narveč glavna stvar uod vsega. *(Spet mu uide gesta.)* Orko dindjo! Ma, znaste ta tik, ki si vi misleste, de sem fajn usekan na šolde ino de trpim, jo je treba gledat tude drugače, ki jest sem zmerej za pozitivno. Vsaka stvar mora bit pozitivna! Kadar, ki me srbijo prsti ino jih ne morem skontrolirat, alora, dam hitro eno značko vmes in jo taku fajn spucam. Jo videste, ku se sveti? A? Vse remeno! Tu je moj značaj, tu sem jest – zlat, zlat ku ta gams tle na znački! Isto je dobro tudi za žlice. Videste, samo delaste tako ... *(Da fiktivno žlico med prste in jo menca.)* In žlica je ku špego!

Je treba zmerej ponucat vse, kar nam je dala priroda. In formula za bit najbolji je, da drek rata zlato. Oprostite na izrazu, ma, negativno mora ratat pozitivno in jest sem zmerej za pozitivno, še narveč v stvareh ... (*Gesta mu vedno bolj uhaja, a se je ne zaveda. Opazuje prostor.*) Ah ja, moja gostilna! Je ena stvar gostilna, ki bo zmerej. Se zmerej vse ta glavne stvari zgodijo v ošteriji, je res tako? Ben, če ne verjameste, alora, bi rekel, de nimaste zadosti prakse sez 'biti v gostilni'. Ki ta praksa je forte – močno važna, ti da uno, ki potem lahko rečeš, de je življenje – šank. Eni smo na tej strani, drugi pej na uni in pole – kdu bo koga?! Kdu bo pal dol krepan, kdu bo ostal pr življenju – pr šanku! Eko! Jest ostanem pr šanku! Mi smo fiksni. Jest in šank smo fiksni, pero, rečmo – miza, miza ni fiksna, se lahko da namalo bolj taku, al pej bolj taku, al pej postrani, ne. Sem rekel zanalšč: taku, taku, postrani, ki ne bi tel govort desno, levo, ki bi se lahko šlišalo, de sem jest za politiko! A, ne! Jest se zmaknem politiki ku kunc lisici! Dam mize zmerej lepo v krej, ki če pridejo uni uod politike ino če bi me prašali za mize, jest, če bi reko, de so ta prave une ta leve, bi zgubo vse goste, ki so forte desno, ino, če bi pršo u ošterijo kašen uod unih sez leve, pole, buh var, de rečem, de je fraj za njih una miza, ki stoji malček na desno. Bi se narobe zastoplo, ino jest ne bi tel pisat zaradi ene usrane mize inkaso: lula. Nula! Ma, če vsegljih pride kakšen od unih, ki so politiki, jest se nardim, ku bi reko, se nardim 'diplomat – mona', ki jest sem tudi en kos ene visoke diplomacije, znaste, in jih lepo zrihtam tik-tak. Me prašajo mene: "Kam se lahko vsedemo, gospod Alen?" Jest pej, za ne reč levo al desno, rečem: "Na rit." Ajeja, ma ku me gledajo, vsi paf, ki sem jim spusto eno tašno nizko in pole rečem jest: "Ma, kaj čujeste ta prvokrat, de jo maste za sedet, ne za drugo?!" Ma znam, je še bolj nizko, je nizko, ma ni važno, je važen samo gost. (*Mu uhaja gesta palcev.*) Pole rečem: "Čte kej spit, de bo lažja rit?" Ma, znam, je še forte bolj nizko, ma se ne sekiram dosti, zatu, ki oni vsi pozabijo takoj, ker znajo ... kaj? De zdej se bo pilo in jelo! In tu zmerej pali! (*Zapoje zelo ognjevito in lepo.*) Vužgi, vužgi, vužgi ga Blaž! Kaj, vi ste Blaž? Ne, alora sem vas menjal sez Blažam. Oprostite na pomoti. Tu je glaž in vi ste Blaž! Živjo! *Zazvoni telefon.* Hotel – kmečki ... Alen, prosim? Kdu? Alen Pauc? Poraka mižerja, kaj ne znaš kdu si, papagaj! Sem jest Alen Pauc, orko, sem te povedal že prej! Oštja! (*Odloži.*) Madona! Ma, eni so prou težki, ku svinc uod taužent kilou za vagat prasca. Ma, za bit iskren ino kritizirat tude sebe, ne samo tega 'mono' tle na telefonu, sem tude jest 'en šrauf', si zavrtam kašno stvar v glavo in čem, de taku je in konc! Čem zmagat in bit prvi! Zmiram prvi! Nečem bit drugi in basta! Kadar ki mene prime, de čem bit prvi, ne dam mira, ratam prou ku cvek! Ja, cvek! Se zabijem taku kašenkrat u Paulco, jo gnjavem: "Pavlca, kaj sem jest prvi?" Mi je rekla, znaste, kaj mi je rekla: "Se me zdi, de težko, ki sem že dvakrat vdova." Ma jest čem prit zmerej stvari do dna: "Kaj se ti zdi, al' si sigurna?"

PAVLCA: "Moram namalo razmislet, ki ne znam, če boš zastopil."

ALEN 1: Bo?! Zdej čakam, nej rezmisli, nej. Se mislim, srečen, ki sem, sem eden redkih, ki ma ženo, ki misli. Ma, bom počakal, de pove ona, se ne da obsojat naprej, ki za zdaj gre samo za 'sum na dejanje', ma ne, da je bilo 'storeno', a! Lahko je bila ona samo 'in bjanko' sez temi dvemi mrličiči. Lahko! Ma, pestmo stat, ste važni samo vi! Vse za goste! Ma, kakšnekrat, znaste pride tude kašen tak, ki mi ne gre dol, mi ne gre in basta! Ma ne vi, ki ste sami domači, mi narveč žolča dela ... Znaste, mamu enga turista, ki pride vsako leto, ma zdej bo že ... let (*zamomlja: deset let*) kr, ki hodi sem; oštja, ku gre čas, a!? Ben, je pršu k nam, zatu, ki je vidu naš reklam za kmečki turizem. Orka maloršiga, je vsega kriva reklama! Propaganda – banda! Jest ne morem vit reklam! Ma kaj čemo, reklama je danes vse. Vse. Vam povem zdej, tik-tak. Eko. Kadar ki smo mi Slovenci ratali sami zase, ne, ki smo se sliznli ven sez Jugoslaube, se je začnlo uno, sej znaste, de – kaku bomo mi, ta mičkene preživeli in taku, ino jest, ki sem, ku be reko ... ena mona uod enga navca ... Alora, jest sem iskou vse, samo de bi mel goste, znaste, zatu, ki ... (*hitro zamomlja in ponavlja gesto*) gost je ta glavna stvar. Alora, me je en sez reklamne agencje ... (*Jezno.*) Propabanda! Orko! En sez agenc'je me je za fajn solde nategno! Oprostiste na izrazu, ma sem bil ku en čegum jest! Aja, za 'ne met duh po česnu' držimo tudi čegume – so gratis, ma jih dobiste samo, če naročiste ribona fajn oblitega 'po tržaško'. (*Zasliši zvonenje.*) Eko, zdej nazaj zvoni telefon, ma se ne bom oglasu, ki znam, kaj bo reku – de je Alen Pauc, haha! Ma, ke mona je, de se ne more spomnit kej družga, a! Ben, ku sem reko, me je en sez agenc'je za reklame fajn (*Zažvižga.*) 'fuit' ... Smo se zmenli: *Uon reklamo, jest salamo!* Sem mu dal eneh salamou, za pol kamjoneta, zatu, de je uon dal plakat sez mojo sliko gor u Austrijo ino Nemčjo za bit kle pr mene u kmečki turizem Alen. Alora, je naredo reklam sez sloganam: ALEN UBER ALLES! In kaj se je zgodilo? Za pol kamjoneta salamov sem dobo enga gosta! Orko! Enga! Tistga vampeža, ke mi huode že ... deset let razbivat škatle. Eko, tu je ta stvar. Pride vsako leto, ma zmeren prnese sabo vse, ino flajš ino katofel, tude flaške pive. Ben, sem jemo pacjenco, magari mi je delalo ... (*Gesta hude jeze.*) Ben. Ino vsaki dan, pole, ki je pojel, kar ki je prnesu čez Karavanke, je rekel, de uon bi en buding uod čokolade. Va bene, Paulca, je lepo šla ino mu je prnesla buding uod čokolade ino en nou kušin za pod ret. Aja, za bit precizen, uon je jemo navado, de si je zmerej nosu iz kamre poušter, kušin za se podložet, ki mu se je zdelo, de mu mi v Slovenji preveč žul'mo rit. Va bene, sem reko, je treba spoštovat špiče. Vse špiče, ne samo Triglav ... različne kulture, ne, je treba, da se počuti lepo sprejetega, ne taku ku za časa druge vojne, zdej more bit uon cenjen, fajn podložen, je treba tujce tretirat sez delikateso! Aja – domača delikatesa je že narezana, lahko dobiste takoj. Va bene, in sem pusto, de je pršo zmiram sez tistem kušinam iz sobe, se je ga dal pod rit in pole, ki se je najel in napil, ku smo mu dali njegovo flaško, napol spito, uod pive nazaj u frigo, je tel jemet buding uod čokolade. Va bene. Pole ga je cuzou in lizou in cmokal ku prasc, ma jest sem molčou, magari ... (*Silovito je jezen.*) Ino,

vsakokrat, ki je končal buding, ki je vstal, je blo vse usrano uod čokolade, orko! Pole pej je morala Pavlca vse prat, in taku vsake dan, tude po dvakrat! Zmiram smo pucale tiste fleke! En dan pej mene mi je blo zadoste, sem mu reko: Enčulingen, bite. Uon, uon se je klicou ..., ma jest sem ga klicou her Bauh, Vampež po slovensko, ne, magari on ni zastopu, ma ni važno, uon je reko: Javol. Jest pej: Ih habe ajne frage.

HER BAUH: Javol. Bite niht šokolade fleke mahen.

HER BAUH: Vas?

ALEN 1: Pole nisem znal ku be razložo, de mi razbiva škatole. Sem mu vzal spod riti tiste kušin ino sem reko, če vidi kušin: Zen zi dize kušin, dize pauštrac.

UON: Ja, javol.

ALEN 1: Sem ga uobrnno na narobno stran, ki je bla čista, bela, in sem reko: Zen zi dize vajse pauštrac.

UON: Javol.

ALEN 1: Sem reko: Ja, dize vajse pauštrac štimt. Ih kajn problem mahen, tis ist Alen hotel, ales štimt. Pole sem obrnu kušin, de so se videle vse tiste fleke uod budina uod čokolade. Zen zi dize fleke?

UON: Javol.

ALEN 1: Jest pej: Ih habe ajne frage. Is das ajne šokolade fleke?

UON: Vas?

ALEN 1: Jest pej, if das ist ajne šokolade fleke, ales oke, ih kajn problem mahen, aber if das ist *niht* šokolade fleke, aber ajne šajse fleke?

UON: Vas?

ALEN 1: Kak-kak?

UON: Vas?

ALEN 1: Jest pej direttissimo: Si se usrou, a!? If das ist zoo, du raus aus Alen hotel! Raus! Raus! Raus! Je ratal trd in bel ku prt, sem se mislo, zdej bo – al'

me prjavo, de sem ga jest mona šikaniral sez ss-ovcam, de sem delaou razlike, ne; al pej bo prou na tiho stiso rep ku ovca in šou nazaj, gor u severno unijo. Se je res prestrašo in pole, za večerjo, pej ga videm, ki vamp pride lepu nazaj sez čistem pauštracem in se usede, in pole sem reko Paulci, de jest ga ne morem več vit, nej ga praša uona, kaj če jemet; je šla, ga je prašala:

PAVLCA: Vas volenzi, bitte?

ALEN 1: Uon pej: Ajne vanilijen budiner. Sem se mislu, jemaš srečo, vampež, de ni več NOB, ki muj uoče je tašne jurišou! Na juriš! Rataata! Znaste, muj tatko, unon je bil isti jest, isti! Pero, on, on je znou sanjat, tu je tisto glavno, je reko, zmiren me je govoru:

OČE: Alen, pazi, kaj so tvoje sanje, zatu, ki tu si ti.

ALEN 1: Magari jest, kar ki sem bil mičken, sem zmerej sanjou samo ... forte močno sem sanjou, de se igram sez kašneme kompanjonem ščinke – frnikule se reče, ne? Ki sem bil dosti sam ..., zmerej sam za šankom ... (*Molči.*) Ma, zdej na ta buljša leta sem pej zmatran ku pes, zbit ku bakalar, me znuca ta ošterija, spim ku ubit, ne vem neč kaj sanjam, lahko de kej, ma – ku se zbudim, pozabem vse! Pero, muj stari pej je zmerej sanjal murke sez Triglava. Mama-mia, ku sem se jest bal, de bo res en dan ratou murka. Sem ga budil, ki je zaspal dostikrat kr pr šanke. Ma, ku sem jest tulil: "Tatko, tatko zbudi se, zbudi se, boš ratou murka!" Uon pej, ki se je zbedo, je zavpil:

OČE: "Kaj? Žurka? Ja, prinesem vino takoj!"

ALEN 1: Eko, vino Alen. Sem ga stiskou sam, za videt, kakšno bo ... (*Gesta preštevanja denarja. Hoče dotočit kozarec, ugotovi, da ni več vina.*) Oštja, kaj je že prazna flaša?! Ben, grem po novo! Eko, videste, zdej bi jest moral pisat listek za informacjo – 'Pridem takoj!' ma ne, jest rajši pustim v tem glažu namalo vina, taku, de ve vsak, de Alen pride takoj! (*Odide za šank. Se vrne kot Alen 2.*)

ALEN 2: A zoo! Das ist majn 'Alen uber alles' !? O, majn got! Aber – kelnar jaz ne morem biti! Oke, bom Slovenec, aber delal ne bom! (*Opazi kozarec vina.*) Mm, vas is das? Vino?! Gratis! (*Poskusi.*) Mm, šmekt ...! (*Izpije.*) Na – prazen glažek je. Kje pa še kaj vina imajo? (*Išče vino, odide za šank. Takoj se vrne kot ALEN 1, z novo steklenico vina.*)

ALEN 1: Eko, zdej lahko nazdrav'mo! (*Opazi prazen kozarec.*) Ma kaj, je shlapelo? Oštja! Čudno. Kdu je spil mojo informacjo? A? (*Občinstvu.*) Ste jo vi, ne! Ben, samo, de vam je pasalo! Vam dopade, je res?! Meni tudi mi dopade – vino in ženske! Vid'jeh, lepotice ... Se ne morem skontrolirat, kadar ki gre za

ljubezen. Ajeja, ma vas je dosti takih, ki bi mi lahko zmutle glavo! (*Z velikim šarmom gleda v dvorano.*) Pole, pole adijo Paulca ... (*Poje.*) Adijo, adijo amore, io vado via, vado con ... " Ku se kličeste? A? Molčte rajši, ki bodo znali vsi, de smo šli midva ..." Ahjeja! Ma, ke murka! (*Občinstvu, šarmantno.*) Vid' jeh ... ke lepota ... same murke! Ajej, moje murke ... Aj, sem en kos romantika jest, imam rad lepe stvari, 'od ljubezni' in tako ... Sem kupu en kolendar za novo leto, ki so gor tašne lepe pupce, vse nasmejane, pr kašneme bazene, taku ... (*Pokaže ležečo žensko.*) Se ne vidi vse. A, jest nisem za tisto grdo, tisto ta vulgarnasto, a ne! So gor na tem mojem kolendarje tašne lepote, de mene me cel'ga zmeša, ma Paulca je rekla, de je grdo, de sem ku en primitivc, ki šraufa avte. Sem ji rekel: Ma, kaj češ, da te dam tebe gor na kalendar, de boš dala mir? Je rekla:

PAVLCA: Dej.

ALEN 1: Pole smo se slikali, ma ni tela nič, de se vidi, ni tela, de je ona, čem rečt njen obraz, ni tela, da se vidi ne spredek ne zadek, ne ritek ne cicek, neč! Alora sem ji slikal samo pavc na nogi, ma ni slabo, sem ga dal gor na reklam za Alen uber Alles. Je treba gledat pozitivno, že zatu, ki ona se piše Pauc. Po meni. Alora, na zdravje! Viva! Viva glavni slovenski špič – Triglav, ki je prvi ku sem prvi jest! Ah, je fino vino Alen. Ne znam zakaj, zakaj sem jest, ki sem Alen, dal tako ime? A? Vino Alen, gostilna Alen, šnopc Alen! Ma meni mi je originalno. Je originalno, je res? Me je sprašavala Paulca, zakaj je vse Alen, sem ji rekel, e-ja, Paulca, je treba imet fantazijo! (*Zagleda nekoga v dvorani, otrpne. Šokiran.*) Mama mia! Ma kaj ... jest ? Orko! O, buh, o buh ... (*Se onesvesti.*) In taku, videste sem se jest, ta glavni špič, zrušo! Ku de me ni več neč u hlačah, sem padu dol ku krepana muha, ku en žganc. Se mi je nardilo blede in je blo sez mano konc. Tisti moment, ku se je to zgodilo, se je začnla moja ... ku be reko, ene sorte ... smrt ... ena agonija za se ubit, al pej ku be reko – drugo življenje. Za bit precizen dopjasto, dvojno bi se reklo. Ja, dvojno! Zakaj? Zatu, ki sem ga zagledal – koga? Mojga dopjota! Dvojčka! Orka malora! Ma, ma zdej boste misnli, de sem se zmešal, verjemte mi, sem mislil tudi sam, de se mi je pomotlo. Se misleste vi, da je pršu en – isti, ma prou do pike isti ku jest – sem u ošterijo! Enaki! Istí nus, obleka, oči, vse! In me je gledal ku čuk! Stoji taku in buli vame! Infato – jest gledam samga sebe! Madona santa! A, je normalna stvar, de u eni taki situaciji se človk userje, oprostiste na vulgarnosti, ma meni se je vse obrnlo, vse! Cel jest na glavo! Ku sem se jest ustrašo! "Ma, kaj si ti jest?" sem zaupil proti njemu, ta muj dopjo pej molči, me fiksira naprej! Se ne gane neč, ku de je zablokiran, ku en zmrznjen kalamar. Sem bil ves ven sez sebe, sem zaupil: "Paulca, Paulca! Pridi, vidi, sem jest tam! Je direttissimo en ku jest! Dvojčk, muj dopjo! Paulca! Je dvojčk!" Ma je ni blo, se je nardila butasta ku melancana. Uni dopjo pej – neč! Me gleda še naprej debelo in pole začne delat taku ... (*Ponovi gesto s palcem.*) Ajeja, kaj če jemet uod mene?

Šolde?! Madona! Kaj je šlo takrat meni vse po glavi! Galaksije! Sem se mislo, ma kaj, so nardili klon uod mene? In če so kašni teroristi nardili muj klon, de bi taku šikanirali moje boge goste?! Aj! Čakam. Se tresem ku žolca – lahko naročiste – uon molči, pole pej gre ven, zgine ku kafra. Ni čudno, de sem bil seguren, de je sez mano konc! Ku ... ku de me šlata 'ta bela' – Matilda. Kaj, vi ste Matilda? Ne?! Oprostiste na pomoti, sem vas menjal sez Matildo. Čez en moment priteče Paulca, vsa ku divjačina:

PAVLCA: Kaj je? Kaj kričiš !?

ALEN 1: Sem ji reko: Paulca, je tam eden isti ku jest! Je bil jest! Je delal taku ... (*Gesta.*) Paulca, je pršu moj dopjo, dvojčk! Paulca pej, segurno, ki ni vidla nobenga, me praša ojštro mene:

PAVLCA: Kaj, si pil?

ALEN1: Al' enga al' dva sem, ma ne več.

PAVLCA: Ta kratke, ne?

ALEN1: Ne! Sem pil Alena, ne Alenčkou.

PAVLCA: Ma ja, si se ga užlajfal! Se nalivaš sez temi tvojmi Aleni, ni čudno, de pole za tebe je vsak Alen! Šempjo!

ALEN: Paulca, je res! Sem bil jest!

PAVLCA: Sigurno, sej ti zmerej videš samo samga sebe! Ma va!

ALEN 1: In taku me je poslala v ret, oprostiste, po brodet sem tel rečt. Sem šel nazaj za šank, sem zvrnu enga ta kratkega Alenčka, pole še enga dvojnega, ki, če sem vidu dvojčka se šika, je res?! – in pole ga zagledam – dopjota nasprute mene! Sem se zložu dol pod šank! Ku sem se uzavesto, ku sem pršo nazaj malo do sebe, ma kaj ga ne čujem, ki ta mona uod tega duha govori nekej ke u brado ... Ta dopjo, pr strelji, ma kaj ni govoro sam sez sabo, ku de bi bil namalo zmešan, frk. Aja, fitalja uod jajc je skonto, se splača probirat. Alora, reče ta dopjoto:

ALEN 2: Vas ist das? Špegu? Zrcalna podoba?! Najn, ih bin ih! Alzo ... das Ist – iberabung: Dopelt! Dvojček! Aber: jaz – tako grd kot on!? Najn! Ne! (*Se pogleda v ogledalce tako, kot je to počel Alen 1.*) Lušen pobič sem!

ALEN 1: Jest nisem vedu, al' je res, al' jemam kašne prisluhe?! Sem se reko, neč, bom se dvignu gor, če me bo ratalo se postavt na noge, in pole, kar bo, pej bo! Se

zravnam za šankom, dopjo nasprute mene, se gledava en cajt, mi se je zdelo, de je njega še bl strah ku mene, pole pej sem reku, taku ku zmerej, brez delat razlik med gosti, taku 'profesionalno': "Kaj, čte kej spit?" Uon pej:

ALEN 2: Da bo lažja rit!

ALEN 1: Mamamia, sem se mislu, ma tu je en primitivc! Ma ke grdo! Sem natoču dva Alenčka, kar bo, bo! Na zdravje, viva! Uon:

ALEN 2: Na zdravje, prost!

ALEN 1: Smo spili. Pole – molčimo oba. Sem reko: Ale, dejmo še enga! Čem rečt – dva, ki zdej smo bla dva, zastopiste?! Spijemo. Molčimo nazaj. Pole, ku de mu se je nekaj premaknlo u glavi, opali uon:

ALEN 2: Reč kej, če si upaš?!

ALEN 1: Me je šokiralo! Bo?! Nisem znal, kaj bi reko, zastopiste?! Pole reče uon, ku de bi se oddahnu, taku ves u enem strahu:

ALEN 2: Še sreča, de si tiho ostal, ker drugače bi te moral po pravilu zdaj jaz na gobec udariti?!

ALEN 1: Ajej, kaj se če tolčt sez mano? Sem se prpravu, če bi kej začnu, kašen kažin, vojno, al kaj?!

ALEN 2: Saj taka navada pri vas, na podeželju je, če Slovenec drugemu Slovincu reče: "Reč kej, če si upaš!" Potem je – auf biks, črva na plot, ja?

ALEN 1: Čreva, osu! Črva pej kaži ti, če češ!

ALEN 2: A, zo! Nisem vedel, jaz sem v Sloveniji samo rojen bil, sem zdaj prvič iz Nemčije prišel, prvič skozi Karavanken tunel!

ALEN 1: Si pršou nas šikanirat, a? Terorozirat moje goste?

ALEN 2: Nain. Ne, jaz sem zaradi reklame prišel.

ALEN 1: Ma, kašne reklame?! Mi delajo gnjus reklame!

ALEN 2: Zakaj si mene 'na švarc' tržiti hotel?

ALEN 1: Nisem zastopu neč. Je reko uon:

ALEN 2: Majn got, fršlok me je udaril! Takole je bilo: ravno sem jo na folkloro mahal, kot vedno, lepo po Nojebankštrase, und paf – se zagledam! Sebe, sebe na plakatu zagledam! Alen uber Alles! Jaz – med pršuti stojim! O, kruce fiks! Kateri nepridiprav si je mojo sliko drznil, pa še moj palec na nogi na reklamo dati?! Za bauer turizem v Sloveniji! Jaz nobene zveze s klobasami nimam! Tako strah me je bilo, da se bom moral na jug seliti, se martrati, delati, pa še davke plačevati! Vedel sem, to agresijo je ustaviti treba! Rhazumeš? Saj ti lahko ti rečem?

ALEN 1: Jest sem molčou, sem samo pokimal ... ki – orko, ta reklam, orko, me če frdirbat! Še en bauh iz severne unije!

ALEN2: Aber, nisem se za akcijo odločiti mogel, kar čakal sem, mogoče bo zadeva minila, mogoče kakšna pomota je, aber, vem, da mi je mama rekla, preden je reva umrla, je rekla: "Naključij ni, vse se pokrije, vse na svoje pride! Tudi ti, Alen, boš na svoje prišel! Tvoj vati, čeprav ga poznal nisi, ker midva sva ločila se, ko si se ti rodil, alzo, vati vse prvorojencu zapušča! Za zmeraj boš preskrbljen, pa doma, na svojem boš!" Ravno zaradi materne besede sem korajžo zbral pa telefoniral. Alzo, samo predstavil sem se, kakor bonton uči, ti pa si precej vpiti začel, da sem embalažo razbil!

ALEN 1: Ja, si mi razbival škatole, osu! Balinčke!

ALEN 2: Tarifa pa je tekla! Sem si rekel, takole pa ojrou ne morem stran metati, saj jih je mama, gasterbajtarska reva prigarala! O, majn got! Kako je ona hrepenela, da bi lahko gori in doli po Triglavu hodila! Z ženskami. 'Sto žensk na vršaca', to so njene sanje bile. Njen 'šturm und drang' – strm in drn domačih vršacov! Pa tudi polko je rada vrezala: (*Poje, pleše.*) Murka s planin, oj, murka s planin je moj'ga, oj moj'ga naroda spomin, oj, murka s planin, oj, murka s planin! Domača pesem, kar zamaje me! O ja, to mi je mami dala, eno zavest, da tukaj moj dom je! (*Poje.*) O Triglav, moj dom! Domači vrh, kar zanese me! Emocije! Ja, velik, velik kos emocij ... pa domovina, o ja! Ajnfoh ni ... na zrela moška leta iz tujine priti ...

ALEN 1: Je začnu jokat! Nisem znal, čem mu obrisat nus, al' kaj?! Speštat? Bo?! Se mi je skoro zasmilu.

ALEN 2: O majn got! Kako je mama hrepenela, da bi jaz en dan Slovenec ratal! Sedaj pa se je urajmalo!

ALEN 1: Sem mogu dat še dva Alenčka! Sem si reko, zdej, zdej pej je zadosti! Zdej ga bom zablokiral. Sem reko:

ALEN 1: Jest sem Alen Pauc. Ku se kličeš ti?

ALEN 2: Alen Pauc.

ALEN 1: Alora sva brata!

ALEN 2: A zo!?

ALEN 1: Ja, je taku! Je jasna stvar! Zdaj mi prhaja tisto, ki je reko moj oče, de sez mamu niso hotli delat razlik! So dali obema isto ime! Ona je vzela tebe, uoče pej mene! Ne more bit družga!

ALEN 2: Alzo!

ALEN 1: Alora?

ALEN 2: Alzo?

ALEN 1: Neč alzo?! Alora, kaj? Kaj zdej? Se bomo peštali oba tukej, al' kaj?

ALEN 2: Mama je rekla, da v oporoki piše, da sem jaz dedič. Prvi sin!

ALEN 1: Bomo vidli, kdu je prvi in kdu bo dobo en njok u ret! Ma ta dopjo, ku de ne čuje, kaj mu pravem, je gonu svoje ku navit, je kar še sanjaou ke u tri dni, je reko:

ALEN 2: Ja, saj ni švoh tale domačija, je malo ordiner, ampak bi se dalo en nobel gasthaus napraviti. Jaz se bom na kapitalsko maso vsedel, jo racionaliziral, ker vi domorodci ste še bolj odzadaj, še ... kako reče se ... iz svinčenih časov. To je problem, aber, če bi ti vsak dan eno kvoto narezal, na primer tonu pršuta, bi jaz fajm profit dobil! Mama, moja zlata mama, zdaj bi pa ponosna na sina bila! To bi en pravi slovenski štolc bil! Zmereg je govorila, Alen ti si Slovenec, prišel bo čas, ko boš dokazal tudi koliko, koliko zaveden Slovenar si!

ALEN 1: Orka malora! Strela! Se misleste vi, ku mi je blo?! Zmirej sem mislu, če pride agresor – terorist, ne, bo črn ku en zlodej, ma v resnici, pej ti pride en isti ku jest! Samo, de joče in stoče. Kaj nardit zdej, a? Ne, se ni dalo nardit neč! Neč! Zatu, ki ta dvojčk mi je brez sile, taku ... 'na mehko' vzal svobodo! Me je vzal vse! Nisem znal več, kaj mam, niti kdu sem! Sem mislo, jest sem sigurno tisti uod mame, muj uoče pej je hotu *njega* za sina, ne mene! Buh! Pr najlepših letih sem si moral priznat: Jest sem neč! Nisem tisti, ki sem mislu, de sem! Inkaso mojga življenja je nula. Nula! Je naenkrat ratalo vse prazno, vse okule mene nula, jest lula, nula! Edina lučka, ki se mi je še namalo pržigala, je bla Paulca. Paulca zna mislet, uona me bo rešla! Jo pokličem in – pride taku naprute nama ... Jo gledam, ma ku de bi jo vidu ta prvikrat! Mi je pršlo naprej,

de je nisem gledal, ku žensko že ... oštja, stu let. Ma, ku je bla lepa! Je ne morem pozabet, prou ku gartroža, u pasu ku uosa, ozka, remena. Ino usta ku malisnce. Redeča! Je stala taku sez ritjo nazaj, sez cickame naprej in se smeje skozi tiste malisnce. Mene mi je delalo v prsih redeče, remeno, redeče, remeno! Ah ... Sem jih predstavo, ku so manire: "Tu je moja soproga Paulca Pauc, ki smo skupej že dvajsti let, tu tle pej je moj dvojček, ki smo dvojčki že petdeset (*zamomlja številko, prikriva leta*) let, ma se smo spoznali zdej." De bi vi vidli dopjota, ku ga je blo sram, je začno jecat, mamamia, sem seguren, de ta človk ni mel še uobenga opravka sez kašno babo. Ma, sem se mislo, lahko de une gor nimajo ta pravga dūha. Ma zdej pej je, ku zgleda, pršo na okus, kunc frdaman! Sem vido takoj, kolko je ura: zatu, ki Paulca ga je pogledala ... prou taku ku mene dvajsti let nazaj, ki smo se zaljubli na prvi pogled! Ahjeja, ke spomini! Sem znal takoj: moja Paulca je invulvirana! Je ratala taku mehka, taku sladka. Ma, me primejo solze, ku pomislem ... mu je rekla, taku ku takrat meni, mu je rekla, dopjote:

PAVLCA: O, se me zdiste tako poznani, ku de smo skupej že celo življenje!

ALEN 1: Ku mi je blo težko! Ku težko! Ma sem se vsenako začnu borit ku bik za svojo rit, sem jo tel namalo speštat dol, aja, tlačenko lahko probiraste takoj, sem ji reko: Paulca, ma kaj si jedla redečo peso, de jemaš taku farbasta usta? Paulca pej mene neč, ma – njeme, mojme dopjote:

PAVLCA: Alen, se vam zdi – preveč rdeče?

ALEN 2: Bi – bi – bi moral bolj od bli- bli- blizu videti.

ALEN 1: La Madona! Se je sklono k njej, prou ku de bi zumirou! 'Zum' je nardilo, 'zum' ... Nisem mogu gledat! Krišto buh!

PAVLCA: Veste ... Joj, vas ne morem pa ne morem vikat, ste mi taku domač! A lahko rečem kar ti, a Alen? Uni pej kar diretisimo:

ALEN 2: Prav. Oke. Saj res ni razlike. Med mano in mojim dopeltom je težko črto vleči – zedaj ti, zedaj vi!

PAVLCA: Ga moram pa prav objet, mojga Alena!

ALEN 1: So se začnli objemavat, se smejat ... ma, ku se je režou Valen, jest mu rečem Valen, ki bi samo ležou, se valou in delou neč. Sm se razjezo á la putaneska: Kaj se režiš ku pečen prasc!? Uon neč, se smeje naprej. "Pošluši, danes še nisem speko prasca, ma ga bom, boš vidu! Bodo gosti zadovoljni, ki te bom dal gratis!" *Občinstvu*. Vam je smešno?! Ma, meni ni blo. Me je primla ena

žalost, se mi je zdelo, ku be se utaplou, sem tel rešet, kar ki se je še dalo, sem mu reko: No, de vidmo, kdu je v resnici prvi sin – pokaži rojstni list!

ALEN 2: Ti – dopelt, kar ti ga pokaži!

ALEN 1: Ga bom, če boš tudi ti svojga!

ALEN 2: Oba naenkrat, ne bomo razlik delali!

ALEN 1: Paulca, ti pej štej! Na draj ga dava ven!

PAVLCA: To bi pa rada vidla?! Ajc, svaj, draj!

ALEN 1: Eko! Smo jih dali ven. Valen pogleda mojga, zaupije:

ALEN 2: Ih bin! Ih bin! Ih bin!

ALEN 1: Bin, bin! Mouči že enkrat, zludej!

ALEN 2: Jaz sem prvi!

ALEN 1: Kaj? Nisem mogu verjet! Pogledam svoj list: En flek uod budinga! Orka maloršiga, ma kaj tude sem gor je šel srat vampež?! Glih na uro rojstva: šokoladne fleke! Sem upal, de ta stvar ne bo taku fatalna, ma je bla! Je bla živa resnica – je blo črno na belem, de jest nimam pravno-formalnega dokaza, de sem prvi, de sem jest dedič! Ja! Je taka ta stvar, so važni papirji, drugo je vse njok! Njok. Prekleti vampež – ta bauh esesovski me je uničil vse! Ku me je zadelo! Nisem mogu verjet, de je v resnici dopjo lastnik ošterije! De je *njemu* padla sekirca v med in batiček uod sekirce u Paulco! Sem zgubo vse! Nisem bil več neč, nisem bil več človk ... Sem naenkrat, ne kriv ne dolžen – ratal pes! Ja, pes! Sem začel zasledavat Paulco, lizat za njo. Ma, kaj sem rekel lizat?! Lazit, orko! Se ji ne bi slinu jest! Se nisem tel preveč involvirat, me je preveč bolelo, ma sem jo vsenako prašo, sm jo prašou, Paulco: Paulca, kašen ti se zdim jest? Je molčala. Sem prašou, pej kašen se te zdi Valen?

PAVLCA: Alen? Sladek.

ALEN 1: A! Kaj pej jest? A, kašen te se zdim jest?

PAVLCA: Ti? Ku njok.

ALEN1: Ma, sej smo isti, uon pej ni njok, al' kaj?

PAVLCA: Ma, uon me zna pošlušat. Samo leži na miru, pošlušā, ne govori neč.

ALEN 1: Sigurno, ki mu se ne da neč. Niti prdent. Sem reko taku, ki sem bil ljubosumen, ma me je špiknlo, jest dosti govorim, je ne pošlušam preveč. Je rekla še : PAVLCA: Me pove dosti z rokami. (*Gesta preštevanja denarja.*)

ALEN 1: Ma, saj mam tudi jest tašen tik, pr mene pej te gre na živce! Me gnjaveš, de jemam glavo samo u kasi! Ma, kaj, kaj če ti on rečt sez tem mencanjem? (*Gesta.*)

PAVLCA: De sem draga, zlata, dragocena, tašne stvari. Ah, ku je mehek uon.

ALEN 1: "Češ rečt, de jest sem več trd?! Alora – sem buljši jest!" Sem se delou mačota, ma sem znal, kašna je stvar. Jest sem samo delal, sem se zmirej dal dosti dela sez ošterijo, sez murkami in taku ... Nje pej nisem vidu neč, samo de je nardila, kar je za naredet, drugo me ni brigalo dosti, ino zatu je šlo, pršlo med nama počasi vse ... ku en 'fast fut', samo, de nekej je, taku na hitro. Pole s časom pej niti ... niti argojuha ne. Je ostal samo prazen pjat – krožnik, in žlica v rokah. Oprostiste, dame na intimnosti, ma tude nam moškem ni lahko. Je težko, je. Sem se mislu, je vsega konc, nima smisla več neč! (*Premor.*) Sem se pobral ven sez gostilne – kmečki turizem Alen, sem šou. Sem šou proč. Sam, brez neč. Nisem mel ne za pit ne za jest. Sem blodil taku ene par tednov, sem zbirou Pogum, de se dam štrik uokule vratovine. Kaj sem reko – vratovine? Okule vrata, malora! Vratovina je ... ajej, jo je zmanjkalo! Ah, je slabo, slabo (*Gesta.*) ... Ja, sem se tel končat samga sebe. Mi je blo težko, sem stiskov roke v pest, uod samga hudga, jih tiščim tako v žep, ma kaj ne začutem ene značke! Je bil gams! Ajeja, kašna lepota! Sem si reko, ma kaj mi nuca meni zlati gams na unem svetu?! Ga bom dal dvojčku, ki uon je tudi ves u značkah, jih kolekcionira, znaste. In taku sem šou nazaj. Ma de bi vidli, ku, ku je bil Valen srečen! Pole, pole pej smo si začnli menjavat značke! Ma, to pej je blo za mene, ku be reko, je blo eno olajšanje. En nov smisel – muj gams za dve kravce sez zvončkem. Poezija, eko! In taku sem ostal doma. Ma, je bil on več glavni ku jest, sem molčal, kaj sem tel družga. Sem se reko, sej ni neč fiksnega v življenju, se spreminja vse ... Ni večno neč. Sej tude prasc enkrat rata zrezek! Aja, lahko naročiste, ma zdej me je naroču Valen, de morem rečt 'svinjski kordon', kondom uod prašiča, biste? Kaj nečeste? Čudno! Ah, je slabo, slabo ... (*Ponavljja gesto preštevanja denarja.*) Je reko, de je treba vse insistematizirat, dat v normativ. Alora, je drugačna maša: vse kumarce, ki so namalo krive – raus, so škart roba, jih damo diretissimo prascem, aus cvajs: prasce depilirat vsak dan. Lahko naročiste? Nečeste? Ben, rečte tu mojmu dopjote, če bo tel zastopit. Ma, ga ne briga njega gost, uon je samo za blokirat star ekološki sistem. Drugače ne dela neč, delam vse jest. Se mi zdi, de uon ni ne Valen, ne Alen, samo Len. Ah, je slabo, je slabo. (*Gesta preštevanja denarja.*) Zdej jemamo špecaliteto, česte probirat tris 'Alen in Alen

in Paulca"? Vam ne gre dol, a? Mene tudi dela en bat u želodcu, ma kaj čemo, so časi moderni, ne?! Zdej je vse drugače! Zdej te stvari ... de ženske ... de Paulca ... sej znaste ... ta roba ... frk – zastopiste, tu ni več po starem – skok čez plot! Ne! Tu je zdej pravica, de ženske obhajajo radadam! Bom molčou. Ma, kaj čemo, ženska je magari zmeraj dopjasta – dvojna, ne; ima eno lice ku Pavlca in drugo ku Petrcu ... Ma, lahko de gre samo za 'sum na dejanje', ma ne, da je blo storeno, ja. Je treba gledat pozitivno! So časi moderni zdej, je treba sprejet nova dejstva. Je treba sprejet vsazga, ne delat razlik uod tistih, ki so drugačni uod nas! Em – tu tle zastopim dobro, te stvari, 'viva vsi drugačni, vsi enakopravni', va bene, spoštujem! Se ne kapriciram jest! Samo moment, kaj pej reče ustava, ta stara, naša slovenska, al pej ta nova sez unije, sez te globalizacije, sez tega paštafižola, kar ki je ratalo na novo; lahko naročiste, paštafižol se plača u evroteh! Jih nimaste? Pej bodte lačni! Alora, kaj reče ustava, kaku je treba tretirat tistga, ki je tašen ku jest? A? Kdu me bo povedo? Kdu? Moja filozofija je, de tašni pej *niso* enakopravni, ino jih je treba peštat dol – ku pire krompir! Eko. *Alen uber Alen!* Je geslo moje – za nov čas nas Slovencev, sinov Triglava! Zatu, ki enga je treba tlačt dol in še narveč fajn je tlačt brata! Alora, sem šel v akcijo, sem ga rangiral, dopjota: "Alen, ti si študiran, znaš nemško, zatu boš štel fleke uod budinga uod vampeža?!" Je reko:

ALEN 2: Javol. Kakor pridna bučela delal bom. Jih je štel, ja, ma je zmirej zaspal, ku je pršel do tretjega, je reko, de se mu zdi ku de šteje ovčke ... Ma, za se zmešat! Nisem zdržou več. Sem si reko, grem jest do te moje prjatlice, te doktorce uod psihe, za videt, kaj čem nardet zdej jest, ki ne najdem več sam'ga sebe, še zmiraj razbit na dva kosa, ku kozel za ga servirat na dve mize. In sem šel. Sem ji reko: Draga moja, te dam gratis magari desetkrat brancina, če me pomagáš rešit muj problem: jest nisem tisti, ki sem mislu, de sem, sem en drug.

DR. PSIHA: Zanimivo. Kdo pa ste zdaj?

ALEN 1: Alen Pauc.

DR. PSIHA: Saj to ste bili že prej?!

ALEN 1: Sem od mame, ne od očeta.

DR. PSIHA: A tako?! Zanimivo. Vi morate zaposliti svoj um, morate več delati!

ALEN 1: Ma, sej garam ku žval, muj dvojček pej samo leži, ne dela neč. Sem vidu že po očeh, de misli, de sem zmutjen, je rekla:

DR. PSIHA: On pa naj počiva, uživa, se ljubi ...

ALEN 1: Orkodindjo! Sem ji reko, doktoriki, de ne zdržim več, je rekla:

DR. PSIHA: Alen, vi morate ubiti sebe v njem!

ALEN 1: "Čaki, kaj je zdej tu za en recept? Ti češ: prvo, de nej grem vanga in pole nej se ubijem? Pašluši, draga Psiha, tu, de bi šou jest van'ga, ta porkerija odpade stoprocentno! In če ubijem jest sebe, kdu bo delou v ošteriji, a? Kdu? dopjo, uon ne zna delat neč, Paulca sama ne more ... ino gost je gost, je glavna stvar!" Ma, u ret, sem se mislo, in še medicina! Ma kaj, je v resnici važno, če sem jest on al' on jest?! Je glavno, de sva, tašna ku sva in duker sva! Je res?! Ma, sej počasi se prvajam nanga. Zna bit kokolo, uon. Zna. Se igramo dostikrat midva. Je lepo. Bl mičkena ku sva, bl se mava rada. Čakte, moment, boste vidli, kaku se bo hitro zbudo: "Alen, se greš šcinke?"

ALEN 2: Frnikule? Ja, ja! Daj, jazt sem berajt! Jazt začnem! (*Meče fiktivne frnikule, gesta spominja na preštovanje denarja.*)

ALEN 1: Eko! Ta plava je u lukenci. Ena lula, ena : nula zame.

ALEN 2: Halt! Zedaj moja bližje stoji! Ajnc – ena! Pavlca, mir daj! Zedaj špilava. Zmagal bom!

ALEN 1: Ta rdeča ... a ne! Falil sem. Alen, dej povej, kašna je bla mama?

ALEN 2: Mehka.

ALEN 1: Eko, ta rdeča u lukenci! Dva : ena. Kaj je mela mama najrajši?

ALEN 2: Murhke.

ALEN 1: Alen, se reče murke!

ALEN 2: Aber, ja – murhke. Kaj pa je vati najraje imel?

ALEN 1: Tatko? Murke.

ALEN 2: Ja, murhke, ja. ALEN1: Tri : ena. Sem zmagal! Prvi! Prvi! Jest sem prvi! Kje pej je? Kam je zginu Valen? Ste ga vidli? Ga ni? Ma, lih zdej, ki zmagam, zgine! Ma, ga zastopim – neče bit drugi. Sem prvi jest, in konc! Viva!